

## **HOMILIA DIUMENGE DE PASQUA**

**Catedral de Solsona, 17 d'abril de 2022**

La notícia de la resurrecció de Jesús va omplir de joia el cor dels deixebles i continua inundant de goig el cor dels creients. Des d'ahir a la nit a les esglésies de tot el món se sent el crit joiós de l'Església: Veritablement ha ressuscitat, al·leluia. Al salm hem repetit: “Avui és el dia en què ha obrat el Senyor”. El nostre Déu no es va quedar impassible davant la mort ignominiosa de Jesucrist a la creu, sinó que va respondre a la seva obediència ressuscitant-lo d'entre els morts. D'aquesta manera va rehabilitar l'innocent ajusticiat i “l’ha exalçat” (Fil 2, 9). En veritat, aquest dia ha actuat Déu, mostrant que aquell crucificat era el seu fill estimat i acceptant el seu lliurament que ens ha portat el seu perdó.

### **Realitat de la resurrecció**

La resurrecció de Jesús no és una teoria, sinó quelcom que s’esdevingué realment; no és un mite ni un somni, no és una utopia sinó una realitat. Jesús el Natzarè, el fill de Maria, que fou crucificat i sepultat, ha sortit vencedor de la mort. A l'alba del primer dia de la setmana Pere i Joan van trobar la tomba buida. Després, Maria de Magdala i altres dones van tenir la primera trobada amb el ressuscitat. I a la tarda d'aquell mateix dia els Onze també van poder gaudir de la seva presència.

Tots els relats dels evangelis subratllen la realitat de la resurrecció i, alhora, ens adverteixen que només és possible veure Jesús moguts per l'amor i amb els ulls de la fe. Això ens volia dir, també, l'evangeli que hem escoltat. Joan i Pere corren al sepulcre per veure què ha passat. Joan representa l'amor, mentre que Pere, el que va confessar al Messies, significa la fe. Joan, que és el deixeble estimat, arriba al sepulcre i, quan hi entra, creu. Pere també acull aquesta fe i s'adona que ja l'Esclatua deia que havia de ressuscitar d'entre els morts. L'amor a Jesús i la fe en Ell són els que condueixen a la trobada amb el Ressuscitat. Una cosa semblant passarà amb Maria Magdalena o amb els deixebles d'Emmaús, que acabaran reconeixent el ressuscitat en l'hortolà o al pelegrí anònim que els acompanya.

Si ens volem acostar a aquest misteri, hem de deixar que l'amor ens posi en camí per trobar-lo i que la fe transformi la nostra mirada. Aleshores serem capaços de repetir que Ell veritablement ha ressuscitat, que la resurrecció no és una quimera, sinó l'esdeveniment més important de tots els temps.

### **Conseqüències de la resurrecció**

Efectivament, la resurrecció de Jesús suposa el començament d'un món nou: un món que ha estat alliberat de la mort i de l'esclavatge del pecat. És possible vèncer tot això,

perquè Jesús de Natzaret va lliurar la batalla amb la mort –com deia la seqüència- i es va aixecar triomfant. Ara bé, aquest món nou demana homes i dones noves. Diu Sant Pau: “caminem en una vida nova”. Si volem participar de la joia i de la vida del ressuscitat, hem de deixar enrere les esclavituds que ens tenallen i el pecat. L'orgull, l'autosuficiència, les enveges, l'odi... tot això és el vell, que ha quedat abolit i superat per Crist. Ara cal obrir-se al món nou. “Cerqueu allò de dalt, on hi ha Crist”, deia Pau. El món que inaugura el ressuscitat és dominat per l'amor, la misericòrdia i el perdó.

La nostra fe en la resurrecció ens ha de conduir a col·laborar amb Ell per construir aquest món nou. La mort ha estat vençuda, però encara queda molta mort al nostre món, que és un signe del seu antic domini. Encara queda massa dolor, massa misèria i pecat. La pandèmia que hem viscut i la guerra a Ucraïna ens ho fa especialment palès. Nosaltres, units a Crist i amb la força del seu Esperit, hem de lluitar per derrotar definitivament la mort, l'opressió, la injustícia, la pobresa. Aquesta és la nostra missió. Estem cridats a posar-hi vida, llum, esperança. Així participarem de la resurrecció.

### **Som testimonis**

Quan, moguts per la fe i l'amor, reconeixem que Jesús és viu i experimentem el seu amor, ens omplim de sentiments de joia i felicitat. No hi ha res com la certesa d'haver trobat la clau de la nostra vida, allò que la satisfà de sentit i que l'omple del tot. Però en aquell moment el deixeble es converteix en testimoni, en algú que, amb la seva paraula i amb tota la vida, va pel món contagiant la joia de saber que Jesús és viu. “Nosaltres som testimonis”, deia Sant Pere als primers conversos. “Déu el ressuscità el tercer dia”. A aquest testimoniatge ens unim tots nosaltres: Jesús és viu i ens estima, ens il·lumina, ens enforteix i ens allibera.

Cal proclamar-ho ben fort i amb audàcia. Crec que els cristians tenim massa por. L'ambient que respirem no afavoreix l'anunci de la nostra fe; la cultura en què vivim s'ha tancat a la transcendència i dificulta proclamar la Bona Nova. Tot això ens acomplexa i tenalla. Però no podem callar allò que vivim. Sabem que la nostra paraula és font d'esperança i atorga plenitud a cada ésser humà. Com aquells apòstols, repetim: “Nosaltres som testimonis”. I ho hem de ser en tot moment: a la família i a la feina, a casa nostra i al carrer. I amb tot el nostre ésser, amb la nostra paraula, però sobretot amb la nostra vida, hem de proclamar que Crist és viu i contagiar a tothom l'alegria de creure en Ell.

## **HOMILÍA DOMINGO DE PASCUA**

**Catedral de Solsona, 17 de abril de 2022**

La noticia de la resurrección de Jesús llenó de alegría el corazón de los discípulos y sigue inundando de gozo el corazón de los creyentes. Desde anoche en las iglesias de todo el mundo se escucha el grito gozoso de la Iglesia: Verdaderamente ha resucitado, alabado. En el salmo hemos repetido: “Este es el día en que actuó el Señor”. Nuestro Dios no se quedó impasible ante la muerte ignominiosa de Jesucristo en la cruz, sino que respondió a su obediencia resucitándolo de entre los muertos. De esta manera rehabilitó al inocente injustificado y “lo levantó sobre todo” (Filip 2, 9). En verdad, en este día ha actuado Dios, mostrando que aquel crucificado era su hijo amado y aceptando su entrega que nos ha traído su perdón.

### **Realidad de la resurrección**

La resurrección de Jesús no es una teoría, sino algo que aconteció realmente; no es un mito ni un sueño, no es una utopía sino una realidad. Jesús el Nazareno, el hijo de María, que fue crucificado y sepultado, ha salido vencedor de la muerte. Al amanecer del primer día de la semana Pedro y Juan encontraron la tumba vacía. Después, María de Magdala y otras mujeres tuvieron el primer encuentro con el resucitado. Y en la tarde de aquel mismo día también los Once pudieron gozar de su presencia.

Todos los relatos de los evangelios subrayan la realidad de la resurrección y, al mismo tiempo, nos advierten que sólo es posible ver a Jesús movidos por el amor y con los ojos de la fe. Esto quería decir también el evangelio que hemos escuchado. Juan y Pedro corren al sepulcro para ver qué ha pasado. Juan representa el amor, mientras que Pedro, el que confesó al Mesías, significa la fe. Juan, que es el discípulo amado, llega al sepulcro y, cuando entra, cree. También Pedro acoge esta fe y se da cuenta de que ya la Escritura decía que tenía que resucitar de entre los muertos. El amor a Jesús y la fe en Él son los que conducen al encuentro con el resucitado. Algo parecido sucederá con María Magdalena o con los discípulos de Emaús, que acabarán reconociendo al resucitado en el hortelano o en el peregrino anónimo que les acompaña.

Si queremos acercarnos a este misterio, debemos dejar que el amor nos ponga en camino para encontrarle y que la fe transforme nuestra mirada. Entonces seremos capaces de repetir que Él verdaderamente ha resucitado, que la resurrección no es una quimera, sino el acontecimiento más importante de todos los tiempos.

### **Consecuencias de la resurrección**

Efectivamente la resurrección de Jesús supone el comienzo de un mundo nuevo: un mundo que ha sido liberado de la muerte y de la esclavitud del pecado. Es posible vencer todo esto, porque Jesús de Nazaret libró la batalla con la muerte –como decía la secuencia- y se levantó triunfante. Ahora bien, este mundo nuevo pide hombres y mujeres nuevos. Dice San Pablo: “andemos en una vida nueva”. Si queremos participar del gozo y de la vida del resucitado, hemos de dejar atrás las esclavitudes que nos atenazan y el pecado. El orgullo, la autosuficiencia, las envidias, el odio,... todo eso es lo viejo, que ha quedado abolido y superado por Cristo. Ahora hay que abrirse al mundo nuevo. “Busquemos las cosas de arriba, donde está Cristo”, decía Pablo. El mundo que inaugura el resucitado está dominado por el amor, la misericordia y el perdón.

Nuestra fe en la resurrección nos ha de conducir a colaborar con Él para construir ese mundo nuevo. La muerte ha sido vencida, pero aún queda mucha muerte en nuestro mundo, que es un signo de su antiguo dominio. Aún queda demasiado dolor, demasiada miseria y pecado. La pandemia que hemos vivido y la guerra en Ucrania nos lo hace especialmente patente. Nosotros, unidos a Cristo y con la fuerza de su Espíritu, hemos de luchar para derrotar definitivamente la muerte, la opresión, la injusticia, la pobreza. Esta es nuestra misión. Estamos llamados a poner vida, luz, esperanza. Así participaremos de la resurrección.

### **Somos testigos**

Cuando, movidos por la fe y el amor, reconocemos que Jesús está vivo y experimentamos su amor, nos llenamos de sentimientos de alegría y felicidad. No hay nada como la certeza de haber encontrado la clave de nuestra vida, aquello que la colma de sentido y que la llena por completo. Pero en ese momento el discípulo se convierte en testigo, en alguien que, con su palabra y con toda su vida, va por el mundo contagiando el gozo de saber que Jesús está vivo. “Nosotros somos testigos”, decía San Pedro a los primeros convertidos. “Dios lo resucitó al tercer día”. A este testimonio nos unimos todos nosotros: Jesús está vivo y nos ama, nos ilumina, nos fortalece y nos libera.

Es necesario proclamarlo bien fuerte y con audacia. Creo que los cristianos tenemos demasiados miedos. El ambiente que respiramos no favorece el anuncio de nuestra fe; la cultura en que vivimos se ha cerrado a la trascendencia y dificulta proclamar la Buena Noticia. Todo esto nos acompleja y atenaza. Pero no podemos callar aquello que vivimos. Sabemos que nuestra palabra es fuente de esperanza y otorga plenitud a cada ser humano. Como aquellos apóstoles, repetimos: “Nosotros somos testigos”. Y lo hemos de ser en todo momento: en la familia y en el trabajo, en nuestras casas y en la calle. Con todo nuestro ser, con nuestra palabra, pero sobre todo con nuestra vida, hemos de proclamar que Cristo vive y contagiar a todos la alegría de creer en Él.

